

2. *Obligă Liga para a Protecção da Natureza și Republica Finlanda la plata cheltuielilor de judecată în mod egal.*
3. *Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.*

(¹) JO C 58, 25.2.2012.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 7 noiembrie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Gerechtshof te Amsterdam — Țările de Jos) — UPC Nederland BV/Gemeente Hilversum

(Cauza C-518/11) (¹)

(Rețele și servicii de comunicații electronice — Directivele 97/66/CE, 2002/19/CE, 2002/20/CE, 2002/21/CE și 2002/22/CE — Domeniu de aplicare ratione materiae — Furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu — Cesionarea de către o comună a rețelei sale de cablu unei întreprinderi private — Clauză contractuală care privește tariful — Competențele autorităților naționale de reglementare — Principiul cooperării loiale)

(2014/C 9/05)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Gerechtshof te Amsterdam

Părțile din procedura principală

Reclamantă: UPC Nederland BV

Pârât: Gemeente Hilversum

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Gerechtshof te Amsterdam — Interpretarea articolului 8 alineatul (4) din Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora („Directiva privind accesul”) (JO L 108, p. 7, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 169), a Directivei 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice („Directiva-cadru”) (JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195), precum și a Directivei 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații („Directiva privind serviciul universal”) (JO L 108, p. 51,

Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213) — Furnizarea unui ansamblu de programe de radio și de televiziune liber accesibile prin cablu — Comună care și-a cedat întreprinderea de cablu — Limitarea prețurilor cu amănuntul — Norme de concurență — Aplicare de către instanțele naționale

Dispozitivul

1. Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) trebuie interpretat în sensul că un serviciu care constă în furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu și a cărui facturare include costurile de transmisie, precum și remunerarea organismelor de radioteleviziune și redevențele plătite societăților de gestiune colectivă a drepturilor de autor pentru difuzarea conținutului operelor intră în sfera noțiunii „serviciu de comunicații electronice” și, prin urmare, în domeniul de aplicare material atât al acestei directive, cât și al Directivei 97/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor, al Directivei 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (Directiva privind accesul), al Directivei 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) și al Directivei 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal), care constituie noul cadru de reglementare aplicabil serviciilor de comunicații electronice, în măsura în care acest serviciu include în principal transmiterea conținuturilor televizuale prin rețeaua de teledistribuție prin cablu până la terminalul de recepție al consumatorului final.
2. Aceste directive trebuie interpretate în sensul că, de la expirarea termenului lor de transpunere, nu permit ca o entitate precum cea în discuție în litigiul principal, care nu are calitate de autoritate națională de reglementare, să intervină în mod direct în tarifele aplicate consumatorului final pentru furnizarea unui pachet de bază de programe de radio și de televiziune accesibil prin cablu.
3. Aceleași directive trebuie interpretate în sensul că nu permit, în împrejurări precum cele din litigiul principal și având în vedere principiul cooperării loiale, ca o entitate care nu are calitatea de autoritate națională de reglementare să se prevealeze, în raport cu un furnizor de pachete de bază de programe de radio și de televiziune accesibile prin cablu, de o clauză cuprinsă într-un contract încheiat anterior adoptării noului cadru de reglementare aplicabil serviciilor de comunicații electronice și care limitează libertatea tarifară a acestui furnizor.

(¹) JO C 25, 28.1.2012.